

Ενάγουσα και εφεσίβλητη: AirHelp Germany GmbH

Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 2021 η υπόθεση διαγράφηκε από το πρωτόκολλο του Δικαστηρίου.

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Landgericht Köln (Γερμανία) στις 5 Μαρτίου 2021 — Deutsche Lufthansa AG κατά AirHelp Germany GmbH

(Υπόθεση C-142/21)

(2021/C 382/09)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Landgericht Köln

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εναγομένη και εκκαλούσα: Deutsche Lufthansa AG

Ενάγουσα και εφεσίβλητη: AirHelp Germany GmbH

Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 18ης Ιουνίου 2021 η υπόθεση διαγράφηκε από το πρωτόκολλο του Δικαστηρίου.

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Landgericht Köln (Γερμανία) στις 22 Μαρτίου 2021 — Deutsche Lufthansa AG κατά GE

(Υπόθεση C-173/21)

(2021/C 382/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Landgericht Köln

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εναγομένη και εκκαλούσα: Deutsche Lufthansa AG

Ενάγουσα και εφεσίβλητη: GE

Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Ιουνίου 2021 η υπόθεση διαγράφηκε από το πρωτόκολλο του Δικαστηρίου.

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Juzgado de Primera Instancia nº 4 de Castellón de la Plana (Ισπανία) στις 12 Μαΐου 2021 — Casilda κατά Banco Cetelem SA

(Υπόθεση C-302/21)

(2021/C 382/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Juzgado de Primera Instancia nº 4 de Castellón de la Plana

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: Casilda

Εναγομένη: Banco Cetelem SA

Προδικαστικά ερωτήματα

Πρώτο προδικαστικό ερώτημα:

- α) Βάσει της αρχής της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης στον τομέα αρμοδιότητάς του, ειδικότερα στο πλαίσιο της ρύθμισης της καταναλωτικής πίστης και των συμβάσεων με καταναλωτές, πρέπει η συμβατότητα με το δίκαιο της Ένωσης της νομολογίας του Tribunal Supremo (Ανώτατου Δικαστηρίου, Ισπανία), ως ανώτατου δικαστηρίου, κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή του Ley de 23 de julio de 1908, sobre nulidad de los contratos de préstamos usurarios (νόμου της 23ης Ιουλίου 1908, περί ακυρότητας των τοκογλυφικών συμβάσεων δανείου, στο εξής: νόμος περί καταπολέμησης της τοκογλυφίας), ως εθνικής διάταξης, στο μέτρο που η εν λόγω νομολογία αφορά όχι μόνον το ζήτημα της ακυρότητας της συναφθείσας σύμβασης, αλλά και το ζήτημα του καθορισμού του «κύριου αντικειμένου» της σύμβασης καταναλωτικού δανείου, υπό μορφή ανανεούμενης πίστωσης, καθώς και το ανάλογο ή μη της σχέσης «ποιότητας/τιμής» της παρεχόμενης υπηρεσίας, να αξιολογείται αυτεπαγγέλτως από το εθνικό δικαστήριο ή πρέπει, αντιθέτως, όπως έχει αποφανθεί το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο), το εν λόγω καθήκον αξιολόγησης της συμβατότητας με το δίκαιο της Ένωσης και τις οδηγίες του να εξαρτάται από την προϋπόθεση υποβολής αιτήματος (petitum) εκ μέρους του ενάγοντος (αρχή της διάθεσης), με αποτέλεσμα, εάν ασκείται «μία ή κύρια» αγωγή με αίτημα την ακύρωση της σύμβασης καταναλωτικής πίστης λόγω του «τοκογλυφικού χαρακτήρα της», βάσει διάταξης του εθνικού δικαίου, να πρέπει να θεωρείται ότι δεν τίθεται ζήτημα υπεροχής του δικαίου της Ένωσης και των αποτελεσμάτων εναρμόνισης που συνεπάγεται, παρότι η νομολογία του Tribunal Supremo (Ανώτατου Δικαστηρίου), κατά την ερμηνεία και εφαρμογή του προμνησθέντος νόμου περί καταπολέμησης της τοκογλυφίας, αφορά τον ορισμό του κύριου αντικειμένου και το ανάλογο ή μη της σχέσης ποιότητας/τιμής της σύμβασης καταναλωτικής πίστης, στοιχείων που αποτελούν αντικείμενο της διαφοράς που καλείται να επιλύσει το εθνικό δικαστήριο;
- β) Βάσει της προμνησθείσας υπεροχής του δικαίου της Ένωσης και των αποτελεσμάτων εναρμόνισης που συνεπάγεται στο πλαίσιο της ρύθμισης της καταναλωτικής πίστης και των συμβάσεων με καταναλωτές, δεδομένου ότι το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) επανέλαβε σε πλείονες αποφάσεις του ότι η «εξαιρέση» που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 93/13/ΕΚ⁽¹⁾, ως εναρμονισμένος κανόνας, έχει μεταφερθεί πλήρως στην ισπανική έννομη τάξη και, επομένως, το εθνικό δικαστήριο δεν πρέπει να διενεργεί δικαστικό έλεγχο των τιμών, και δεδομένου ότι δεν υπάρχει στην ισπανική έννομη τάξη κανόνας δικαίου ο οποίος επιτρέπει ή καθιστά γενικώς δυνατό τον εν λόγω δικαστικό έλεγχο των τιμών, περιλαμβανομένου του νόμου περί καταπολέμησης της τοκογλυφίας του 1908, και δεδομένου, επίσης, ότι δεν αξιολογήθηκε η ενδεχόμενη έλλειψη διαφάνειας της ρήτηρας που καθορίζει την τιμή της καταναλωτικής πίστης, αντιβαίνει στο άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ η διενέργεια από το εθνικό δικαστήριο, κατ' εφαρμογή εθνικής διάταξης, ήτοι του προμνησθέντος νόμου περί καταπολέμησης της τοκογλυφίας του 1908, εκτός του πλαισίου κήρυξης της ακυρότητας της συναφθείσας σύμβασης, ως νέας εξουσίας, «δικαστικού ελέγχου» του κύριου αντικειμένου της σύμβασης για τον καθορισμό, γενικά, είτε της τιμής της καταναλωτικής πίστης, διά παραπομπής στο συμβατικό επιτόκιο, είτε του κόστους της καταναλωτικής πίστης, διά παραπομπής στο συνολικό ετήσιο πραγματικό επιτόκιο (ΣΕΠΕ);
- γ) Συνάδει με το άρθρο 120 ΣΛΕΕ ο έλεγχος από το εθνικό δικαστήριο για τον καθορισμό, γενικά, της τιμής ή του κόστους της καταναλωτικής πίστης, χωρίς την ύπαρξη εθνικού κανόνα που να παρέχει ρητώς τη δυνατότητα αυτή, σε σχέση με την ανοικτή οικονομία της αγοράς και την αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων των μερών;

Δεύτερο προδικαστικό ερώτημα:

Βάσει της αρχής της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης στον τομέα εναρμόνισης της αρμοδιότητάς του, ειδικότερα, στο πλαίσιο των οδηγιών ρύθμισης της καταναλωτικής πίστης και των συμβάσεων με καταναλωτές, δεδομένου ότι η αρχή της ασφάλειας δικαίου είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την εύρυθμη και αποτελεσματική λειτουργία της εσωτερικής αγοράς καταναλωτικής πίστης, αντιβαίνει στην εν λόγω αρχή της ασφάλειας δικαίου, για την εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς καταναλωτικής πίστης, το ανώτατο όριο του ΣΕΠΕ που μπορεί να επιβληθεί, γενικά, στον καταναλωτή σε σύμβαση καταναλωτικής πίστης για την καταπολέμηση της τοκογλυφίας, το οποίο καθόρισε το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) βάσει μη αντικειμενικών και ακριβών παραμέτρων, αλλά απλώς και μόνον κατά προσέγγιση, με αποτέλεσμα να επαφίεται ο συγκεκριμένος καθορισμός του σε κάθε εθνικό δικαστήριο για την επίλυση της διαφοράς της οποίας έχει επιληφθεί;

⁽¹⁾ Οδηγία 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (ΕΕ 1993, L 95, σ. 29).